

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ път въ седмицата: Събота. Цѣната му е за година 5 лева, за половинъ година 3 лева въ прѣдплата. За странство, за една год. 10 зл. л., а за половинъ год. 5 зл. л. За обявления на първата страница се плаща прѣдплатено по 15 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 2 ст. Всеичко, което се отнася до вѣстника, испраца се до администрацията му въ гр. Варна,

Единъ брой 10 стотинки.

Редакторъ: Д-ръ П. РАНКОВЪ

Варненско Градско Общинско Управление.

Обявление

№ 3099

Гр. Варна, 16 Мартъ 1900 год.

Варненското Градско Общинско Управление, честь има да обяви на г. г. интересуващите се, че въ помѣщенieto му, на 15 Априлий н. г. въ 3 часа пладнѣ, съ перотрожка на 17-й Априлъ, по същото врѣме, ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция, за отдаване на прѣдприемачъ направата на единъ откритъ каналъ, отъ вѣнъ града до лозята, съ три дървени моста и прѣдварителнитѣ работи за отлѣняване затѣсняванieto на деретата „Коркаджа“ и „Кемеръ-Дере“, съгласно приготвенитѣ за тѣзи цѣль: сѣтка поемни условия и тетаили.

Стойността на прѣдприятието възлиза на 90.000 лева.

Исканий залогъ е 5% отъ горнията сума. Книжката, относяща се по това предприятие, се намиратъ въ Общинското Тех. отдѣление, гдѣто могатъ да се глѣдатъ всѣки присъственъ денъ и часъ. —

Кметъ: К. РАНКОВЪ

Н-къ на Тех. Отдѣление Инж.: А. ПАРУСКИДИ

Варна, 18 Мартъ 1900 год.

Цѣлъ купъ мръсотии се изсипахъ отъ опозиционнитѣ вѣстници, по станали на 5-й того, въ града ни, селски и партизански митежъ. И имахъ право на това, защото варненскитѣ смущения бѣхъ единственната за тѣхъ цѣль, върху която трѣбваше да се мѣрятъ съ послѣдния си куршумъ.

Честь е за днешното правителство, че има да се бори съ една опозиция, която веднажъ изгубила легания си пътъ още съ идването на либ. партия на власть лута се като въртоглава и търси причини за ялова борба противъ правителството и деморализиране гражданитѣ. Ний бихме отишли много на далечъ, ако рѣчешъ да прѣброимъ всички ония дѣйствия, аларми и най-сетнѣ искусственно създадени шумове на опозицията за да сигне правителството и да заграби властта. Достатъчно е за българския гражданинъ да се възгледа въ поведението на опозицията било въ камарата, било въ печата, било най-сетнѣ задъ гърба на селскитѣ митинги и много ясно ще види, че това не сж държавни мже, не сж политически партии, не е опозиция на единъ конституционенъ строй, която мисли единъ денъ да поеме управлението и да поведе страната къмъ прогресъ и развитие, — а просто една сбирщина отъ гладници за власть, плячки и отмъщения, като че нещастна България не е тѣхно отечество, а провинция, която трѣбва да се отдава подъ концесия.

И наистина, и погледнете читателю, съ какво злородство публикуватъ резолюциитѣ

на ония „земледѣлческѣ“ митинги, въ които се поменува, че нѣма да допускатъ контрольоръ за прилагане закона за десетъка, нѣма да плащатъ даждия и даже ще отнематъ сино ветѣ си отъ редоветѣ на войската! Това е просто отвратително! Ний не сме чували за подобна политическа бѣрба въ историята на конституционитѣ държави. Но, както казахме, това се прави съ единствената цѣль, да повалятъ днешното оумѣно за тѣхъ правителство. Добръ, да допустнемъ, че съ такива прѣстѣпни срдѣства, тѣ се качихъ на властта. Какъ ще управляватъ и какво ще нареждатъ? Това, което разбъркаха ли? Ами че нѣма ли да имъ трѣбватъ тогава телове, защото селското население, ако съзнате по се бори, нѣма да остави да се замѣни единъ омазень Радославовъ съ прѣхвалени. Свирчо, или Веневъ на даже и съ князюгата Петко Караволовъ? Тогазата има два крака: ако опозицията си служи съ единия, то властующата партия защо да не се самозащитава съ другия? Защо да твърдимъ, че селянитѣ данкоплатци откажатъ да даватъ даждия, войска и др. срдѣства за поддържане на държавното управление днесъ, а утрѣ, като се промѣни днешното правителство и се замѣти съ довчерашиитѣ негови разсипници и тирани, съ торби пари ще имъ се притече на помощъ. Едно отъ двѣтѣ: или селянитѣ сж наивни, та вѣрватъ на новилелитѣ за власть партизани, или послѣднитѣ, като експлоатиратъ съ тѣхнитѣ искусствени движения, забравятъ, че утрѣ тънкано ще имъ се върца. За насъ поне е ясно, че опозицията въ тоя случай постѣва като оня дебелоглавъ волъ, който си чуи рогата въ коравата прѣстѣ, само за да я метне на гърба си.

Като оставаме опозицията и за напѣдъ да се търкаля въ тѣзи калъ, въ която отъ день на день затѣва по-дълбоко, ний считаме за длъжностъ да отправимъ своитѣ насърчения къмъ правителството неуклонно и твърдо да сгѣдва начѣртания си пътъ безъ да се стреска отъ предранитѣ кресъци на опозицията. Нека то знае, че нѣма правителство въ конституциона държава, което малко или много да стои на власть, да може да получи удобренieto на всички граждани, безъ разлика на политически убѣждение. Ний нито неискаме отъ правителството за сега, освѣтъ да исплати държавнитѣ дългове и тури редъ въ финанситѣ, разбъркани отъ тия, които сега вдигатъ отчаяна аларма. Само за постиганieto на тая негова задача, истинския българинъ ще бжде готовъ да му укажи всичката си подкрѣпа, тѣй както правителството доказа, че се притича на помощъ на населението, когато има общо бѣдствие. Ний искаме отъ правителството открито да обяви на народа, че когато обстоятелството и задълженията му къмъ отечеството изискватъ да прибѣгне и даже къмъ най-строги мѣрки за точното прилагане дѣйствующитѣ закони, то е готово, подъ рискъ да изгуби властта, да си испълни дългѣтъ. Ний, па и всѣки единъ, трѣбва да се възмущава само тогава, когато едно правителство иска да управлява

„съ вътрѣшно убѣждение“ или „съ морално влияние“, но не и когато, за изнаждание страната отъ финансовата криза, то прибѣгва къмъ енергични мѣрки за строгото изпълнение на законитѣ и запазване реда въ държавата.

ПРОИЗВОДСТВОТО НА ВИНА, ВНОСА И ИЗНОСА ИМЪ ВЪ ФРАНЦИЯ ЗА ПОСЛѣДНИТѣ 25 ГОДИНИ.

Въ винарския вѣстникъ „Weinbau und Weinhandel“ срдѣчае една много интересна статистика за производството на вино въ Франция прѣзъ послѣднитѣ 25 години. Тукъ е дадено за сравнение така също количеството на внесено и изнесено вино за същитѣ години. Като привеждаме тѣзи интересни данни, ний ще ги придружимъ съ нѣкои кратки забѣлѣжки, които ще служатъ повече за разяснение, а не за допълване. Въ винарско отношение Франция заема първо мѣсто въ свѣтъ и то както по количеството на лозята и произведеното вино, така и по качеството му.

Най-голямъ отъ лозарскитѣ департаменти (окръзи) е департаментъ „Gironde“, който е прѣведенъ въ статистиката на производството за сравнение. Статистическитѣ данни започватъ отъ 1875 и свършватъ съ 1899 година. Трѣбва да забѣлѣжимъ, че въ 1875 година въ Франция имаше вече филуксера, но не бѣше взела голѣми размѣри. Другитѣ криптогамически болести, като: Oidium (Оидиумъ), пероноспората и др. също не бѣхъ взели голѣми размѣри. Даже послѣдната не бѣше още открита. За прѣвъ пътъ пероноспората (маната) се откри въ Франция прѣзъ 1878 година и то само по американскитѣ лози. Съ една рѣчь даниитѣ, които ще прѣведемъ по-долу за производството въ Франция започва отъ добри плодородни години, каквито Франция никога не ще дочака. Количество на виното е дадено въ хектолитри, значи всѣко число изобразява отъ себеси толкова пъти по 100 литри. Ето и самата таблица:

	въ Франция	въ Жирондъ
година	хектол.	хектол.
1875 . . .	83,632.391	5,279.410
1876 . . .	42,846,748	1,961,045
1877 . . .	56,405.363	3,511.094
1878 . . .	48,720.553	2,210.114
1879 . . .	25,769.552	1,587.506
1880 . . .	29,677.472	1,660.235
1881 . . .	34,137.715	1,276.000
1882 . . .	30,886.352	1,267.984
1883 . . .	36,029.182	1,857.559
1884 . . .	34,780.726	1,338.183
1885 . . .	28,536.151	1,076.056
1886 . . .	25,063.345	1,108.685
1887 . . .	24,333.284	1,154.519
1888 . . .	30,102.151	2,666.535
1889 . . .	23,223.572	2,148.516
1890 . . .	27,416.327	1,593.941
1891 . . .	30,139.555	2,445.220
1892 . . .	29,082.134	1,843.805
1893 . . .	50,069.770	4,927.897
1894 . . .	39,052.809	2,333.996
1895 . . .	26,687.575	2,094.873
1896 . . .	44,656.153	3,351.552
1897 . . .	32,350.722	1,336.277
1898 . . .	32,281.359	2,345.515
1899 . . .	47,907.680	3,478.708

Отъ горнитѣ числа се вижда, че прѣзъ 1875 год. въ Франция сж получили извънредно голѣма реколта. Такива години сж имали и прѣди нея обаче тѣзи е била вече послѣдната, слѣдъ нея сж слѣдвали още, 3 години съ срѣдни реколта и то 1876, 77 и 78; отъ тогава вече сж почнали все слаби реколти, тѣй като филатксерата е изела голѣмъ размѣръ. Цѣли 14 години въ Франци сж видѣли поне срѣдни реколта, а все слаби. родѣлжавало до 1893 година, до когато неумирннитѣ французки лозари сж успѣли да вѣстани- вать голѣма часть отъ изкорененитѣ си лози. Отъ тази година производството пакъ се е качило поне на срѣдно.

Подѣржането на лозарството и виненото производ- се благодарни повечето на американскитѣ лози аплаци- сани (присадени) съ мѣстни. За права продукция се от- гледжатъ много малко американски лози.

Интересно е да се прослѣдятъ и сразнятъ числата на вноса и износа на вината прѣзъ сжщитѣ 25 години, поради това ние ги прѣвеждаме :

година	Вносъ хектол.	Износъ хектол.
1875 . . .	291.829	3,730.872
1876 . . .	676.500	3,330.911
1877 . . .	707.364	3,101.658
1878 . . .	1,602.882	2,794.997
1879 . . .	2,938.111	3,046.737
1880 . . .	7,220.574	2,487.581
1881 . . .	7,838.807	2,572.197
1882 . . .	7,537.139	2,618.276
1883 . . .	8,980.793	2,538.401
1884 . . .	8,183.665	2,471.765
1885 . . .	8,129.874	2,592.776
1886 . . .	11,042.091	2,601.565
1887 . . .	12,282.286	2,401.918
1888 . . .	12,064.271	2,117.888
1889 . . .	10,470.127	2,166.842
1890 . . .	10,830.462	2,161.829
1891 . . .	12,280.458	2,043.730
1892 . . .	9,400.136	1,845.485
1893 . . .	5,895.308	1,569.109
1894 . . .	4,485.573	1,724.468
1895 . . .	6,336.519	1,696.743
1896 . . .	8,814.431	1,783.825
1897 . . .	7,530.567	1,774.862
1898 . . .	8,603.444	1,636.207
1899 . . .	8,464.881	1,712.893

Отъ приведенитѣ числа става ясно, че съ нама- ляването на производството се е увеличавалъ съразмѣрно и вноса на вината въ Франция. То е било много Есте- ственно, тѣй като пиящата французка публика, навик- пала да има винце при всѣко ѣденіе и гюлюй, не е искала да знае за намаляването на реколтитѣ, а е тър- сила вино. Консумацията не се е намамила, защото ни- кой не се впусналъ да ние друго питие освенъ вино.

Отъ таблицата за вноса и износа се вижда, че въ първитѣ години 1875, 76, 77 и 78, когато реколтитѣ сж биле добри, вноса е билъ незначителенъ. Щомъ прои- зводството се е намалило на половина, то вноса извед- пжжъ се е качилъ тройно и четворно.

Много важно е така сжщо обстоятелството, че съ намаляването на производството, се е намалявалъ и износътъ на вината. Това показва, че отъ произведеното внесено отъ вънъ вино, много малка часть е можела да се изнесе. А знае се, че въ това отношение за Франция се има много криво мнѣние и именно, че тя не произвежда толкова вина колкото изнася, а купува отъ вънъ вина, по обработка ги малко и ги изнася за свои съ много по високи цѣни. Приведенитѣ числа ни убѣждаватъ много краснорѣчиво, че износа на французк.

вина, никакъ не се влияе отъ вноса и че първия си остава все единъкъвъ, даже все се намалява, когато вна- са се увеличава, въпрѣки увеличаването и на производ- ството. Наистина, отъ своитѣ изнесенни вина Франция получава огромни суми, които покриватъ вноса и оста- ватъ още много за въ каситѣ на винари; но важно то тукъ е обстоятелството, че износа, постоянно се нама- лява безъ да покаже ни на малтъкъ симитомъ за увели- чаване, а това става прѣзъ 25 години. Французитѣ иматъ нѣколко право да дириятъ причинитѣ на това важно обсто- ятелство. Най-главната причина безъ съмнѣние ще бѣде лошата продукция, и честността на французина. Сега вече не може да се добие такъва добро въ излизакъ вино, което да може да се изнесе навънъ безъ да по- врѣди на доброто имъ име (репоне) въ винарско отно- шение. По всѣка вѣроятностъ тукъ ще има и други причини, които трѣбва да се диригъ и вънъ отъ Франция.

Пѣтувание за Чепино.

Много рано трѣгнахме отъ Т. Пазарджикъ за Че- пино. Послѣ пѣтувание отъ 1½ часъ настигнахме се- лото Елли-дерѣ, което е до самия Чепинский проходъ, и слѣдъ една почивка отъ половина часъ, поѣхми про- хода: тоя пѣтъ до двѣ години е билъ непроходимъ, и само планинскитѣ жители минаваха съ коние, а сега прѣдъ насъ се простира едно първостепенно шосе, съ малко изключения, гдѣто пѣтъ се промива отъ дъждове тѣ по остатото шосе, фаэтона се движатъ съ голѣма леснина. Азъ съ брати си за прѣвъ пѣтъ минавахъ тоя проходъ, и чтомъ трѣгнемъ изъ прохода, едно омайва- ние — едно очарованіе обзе нашата душа: една рѣка, които съ стремителното си бучение бухти подъ краката ни, а отъ дѣсно и отъ лѣво величественни гори обра- сали въ зеленина; и рѣката прѣсича прохода съ своето си змиевидно лъкатушеніе, вслѣдствие на което срѣщаме надѣсно и надѣсно голѣмитѣ мостове, които я кръс- тосватъ, и които сж повече отъ тридесать. Прѣдъ очитѣ ни се испрѣчватъ високи гори като пирамиди, обрасли въ зеленина, и щомъ ги застигнемъ, и възвнемъ пѣтъ, нови пирамиди ни се показватъ, и ний се омайваме гдѣ първо да гледаме: — една завѣса пада, друга нова се намѣства, а такива сж безброй. Единъ живописецъ за да даде най-малкото понятие за разнообразитѣ хубости на Чепинский проходъ, трѣбва да снеме съ стотини картини — една отъ друга по-пѣстри и по-разнообразни. Послѣ два часа пѣтувание изъ прохода, спрѣхме се прѣдъ едно малко дуканче въ *Ернѣ долъ*, което съ- пада въ Дорковско землице: тамъ застигнахме трима пѣтници, — селени отъ Чепинско, които се разговараха по между си, като сочѣха съ прѣстъ къмъ мѣстността до самото дюкянче. — ний се доближихми до тѣхъ и се вълнувахми на разговора имъ: тѣ ни съобщиха, че Гор- ский Инспекторъ Байкушевъ билъ заградилъ тоя мѣсто заедно съ часть отъ гората нагорѣ, прѣди 1½ година, като своя, макаръ ти да е отчасти общинска и отчасти държавна, че, за да извърши това, домогналъ се е до едно лъжливо свидѣтелство, издадено отъ бившии Дорковски кметъ Мехмедъ Юзбашиневъ, комуто въ за- мѣсто отишналъ да сѣче и експлоатира отъ държавни гори и прочее. Тая кражба на чужда собственостъ сти- гнала до ушиѣ на бившии Т. Назар. Окр. Управителъ Груева, който доложилъ на Министер. на Землѣдѣието една комисия била испратена и най-после взели обра- тно гората и мѣстото разградили. Попитахми притежа- тели на дюкенчето, пѣкой си Коце Х. Георгиевъ, и той потвърди напълно истинността на тия разкази. Ами само това ли е господине, добави единъ пѣтникъ — се- ленинъ? Тоя Инспекторъ Байкушевъ ни е направилъ хиляди золуни. — „Той, комуто иска дава позволение да сѣче, има ортаци, търговци съ които работи; колко оп- лаквания сме правили противъ него чакъ въ София, нъ и до сега не го махатъ — Всичко знайтъ и го държатъ; казватъ, че иматъ арка въ София — тѣжко ни ако и та- кива ачикъ лоши грабители като инспектора намиратъ арка“, това о думитъ на селенина — Ний се заинтересо- вахми за тоя почтенъ инспекторъ и дѣйствиелно уз-

пахми потрепсающа работи: окръжний управителъ Гру- евъ прѣди 1½ година е билъ прѣдизвикалъ една реви- зия, която е извадила на явѣ голѣма часть отъ злоу- потребленията на тоя педоброствѣстено чиновникъ: рапортитѣ на тая комисия сж у Министерството, нъ Министра Величковъ ги е оставилъ мендеръ-алтъ, вмѣсто да бѣде даденъ подъ сѣдъ. За тоя прокопанъ човѣкъ случи ни се да чуемъ още работи, нъ това по-нататѣкъ, а сега да продължимъ разказа си.

Пѣтъ отъ Ернѣ — долъ до върха т. е., до самото Чепинско корито, е така сжщо величественъ — цѣлъ по- тѣналь въ зеленина, който омайва пѣтника. Щомъ стиг- нахме на върха, прѣдъ очитѣ ни се прѣдстави широкъ кръгъзоръ, и намъ ни посочиха направлението на се- демтѣ села, които образуватъ това кирото: *Лиджене, Бая, Каменца, Ракитово, Костандово, Дорково и Корово*.

Ний се установихме въ с. Лѣджене, у хотела на г Зидарова. Тоя хотелъ е расположенъ на най-високото мѣсто на селото — хубава двуетажна сграда съ бал- кончета отъ всичкитѣ страни, отъ които може да се наблюдава по всичкитѣ направлениа на тая равнина, както и разнитѣ планински върхове. Въ хотела намѣ- рихме чисти стаи съ желѣзни легла, както и една доб- ра гѣстинница за хранение. На тоя добръ човѣкъ — (г нъ Зидарова) бивши офицеръ се дължи похвалната мисль, гдѣто се е заловилъ съ опитомияването на тоя прѣкресенъ пѣтъ отъ отечеството ни, и гдѣто е захва- налъ да строи хотелъ, когато още и пѣтѣтъ е билъ не- проходимъ. Сега вече мнозина сж послѣдвали примѣра му, и много нови сгради има построени въ Лѣджине, но неговия хотелъ е най-удобний, и най-добритѣ гости тамъ слизатъ. Азъ лѣрвамъ, че чепинското корито ще- стане паскоро достояние на цѣлий Български свѣтъ, па и на чужденцитѣ, когато ще има улеснение за пѣтува- ние направо отъ желѣзнопѣтната станция Сарапбей, а за тоя резултатъ много ще има да се дължи на хуба- вата инициатива на трудолюбивия г. Зидаровъ.

Освѣтътъ меккий прохладенъ въздухъ и студената вода за пиние, тукъ навсякъдъ е пронарано съ мине- рални води: ще намѣрите бани за къпаніе както въ Лѣджене, така и въ Бая; къпанята въ с. Бая е расположена до самата горица, а вѣтрѣ въ нея ще на- мѣрите шестъ чучура съ изобилна вода — студена и горѣща; вѣтъ отъ банята, се образуватъ двѣ рѣчки — едната съ врѣла вода, а другата съ студена, които текатъ една до друга; а на малко разстояние отъ бана- та извира една много студена — ледена вода, която образува една рѣчица, и която носи названието „Клен- туза“ — тоя е прочутъ изворъ, и всѣкога ще намѣри- те близо до тоя изворъ подъ сѣнчеститѣ дървета и зе- лениѣ ливади цѣли семейства да обѣдватъ, да почи- ватъ и да правятъ расходи изъ прохладната гора. За тая хубава горица, прѣди двѣ години, баянскій общ. съвѣтъ бѣ постановилъ да я подари на покойната бъл- гарска княгиня, която бѣше я посѣтила и останала плѣ- нена отъ нейната хубость, нъ когато ѣ поднесли това постановление, тя имъ благородството да имъ поблаго- дари и да се откаже, по тоя начинъ тая благородна жена е избавила общинскій свѣтъ отъ обжиданіето на цѣлото село, защото първо прѣстѣнно е да се отнима най-хубавото мѣсто отъ селото, и второ никакъвъ общин- ски свѣтъ нѣма право да прѣвншава властѣта си, и да продава или подарява общинска земя. Нъ знаете ли кой е накаралъ общ. свѣтъ на Бая да рѣшатъ за подаряването на горицата? Горскій инспекторъ Байку- шевъ, и то съ слѣдующата крайно-осждителна цѣль: понеже съ зимачието на тая горица отъ покойната кня- гиня пѣха да подскжпѣтъ мѣстата около нея, то гор. инспекторъ едноврѣменно съ постановлението пазаритъ за себе си нѣколко праздни мѣста срѣнцу горицата и направилъ писменни договори, а щомъ княгинята е от- казалъ да приеме гората, и той се е отказалъ отъ по- купката. Ний мислимъ, че най-умното е, продавачитѣ да хвататъ тоя прокопанъ чиновникъ за ухото, да го теглятъ въ сѣдъ и да си зематъ паритѣ за продадени- тѣ мѣста.

Нъ най-интересното мѣсто за посѣщение на тоя край е така нарѣчения „Метохъ“, гдѣто се намира ве- личествена боровъ гора — това мѣсто бѣ избрано прѣ- ди години отъ една медицинска комисия като най-под- ходище за *Санаториумъ* за лѣчение на градноболни;

ПОДЛИСТНИКЪ

Държавнитѣ конституции.

(Отъ Професори на Копенхагенския университетъ
Гаралдъ Гейдингъ.)

1. Когато французитѣ въ 1789 год. миеলেখъ, че се сдобиватъ съ съвършено нова конституция, въ Парижъ живѣше Американскій държавенъ мъжъ Морисъ. Той забѣлѣжи, че французитѣ искатъ да иматъ американска конституция, безъ да си помислятъ, че у тѣхъ нѣма американски граждани, и че трѣба да се измине поне едно поколѣние хора за да привикнатъ французитѣ на новата конституция и да блаженствуватъ подъ нейната сѣнка. Въ сжщото врѣме Вилхелмъ фонъ Гумболдъ, прѣдсказва, че новата конституция нѣма да се задържи, защото ти прѣдставлява дѣло на единъ разумъ. Разу- мѣтъ, казваше той, може, разбира се, да уреди извѣ- стенъ даденъ материялъ, но не може самъ да го създаде. Той може да ръководи и да пробужда това, което пока- зва за примѣръ, но живитѣ сили трѣбва да се развиватъ за примѣръ, но живитѣ сили трѣбва да се развиватъ полека съ исторически опитъ. Туй, което едногласно полска съ исторически опитъ. Туй, което едногласно прѣдказва — практическѣ държавенъ дѣецъ и мис-

лителъ — философъ, достатъчно се потвърди отъ исторіята. Държавнитѣ форми и държавнитѣ конституции немогатъ изведнжъ да се създаватъ и да се патриватъ на на- рода отъ вънъ или отъ горѣ. Отъ началото на нашето столѣтие има съставени 350 нови конституции. — Само това число показва, че много отъ тѣхъ трѣбване да се изгубятъ, понеже не-можна да хвататъ коренъ. За насъ тая негина не е нова. Държавната форма или държав- ната конституция е само оная часть на правовата орга- низация, която се касае до управлението на държавата, а за всичкитѣ конституции може да се каже, че само тогава тѣ могатъ да получатъ здраво сжществувание, когато произтичатъ отъ обичайната дѣятелностъ, или пѣкъ водятъ къмъ такава. Едно формулиране на при- нципитѣ и схемитѣ не могатъ всичко да направитъ. Разумѣтъ и съзнателното обжждане негубятъ отъ това значението си както показва и Хумболдъ. Разумѣтъ дѣйствува при това съ различни способности. — нарежда, ръководи и пробужда онова, което бѣше полусъзнателно и съвършено безсзнателно. Той усилва вниманието къмъ сжществуящитѣ условия, прѣдпазва отъ заплахитѣлни опасности и открива нови способности за развитие.

Отъ това слѣдва, че да се направи идеална дър- жавна конституция, Епката не може да си зададе та- кава задача. Нѣма никаква полза отъ приготвени рамки,

когато не се знае какво ще се тура въ тѣхъ. Рѣшаващия моментъ въ това дѣло служатъ ония начини и ония изходни пунктове, които прѣдставляватъ извѣстенъ на- родъ по своята природа и по историческото развитие. За много врѣме, до като стане възможно да се прѣд- стѣжи за обжждане нѣкаква си вѣлкашна конституция, се развива фактически оная вѣтрѣшна конституция, която се проявява въ правитѣ и обичаитѣ, въ характера и културата на народа. И вѣнната конституция за да бѣде постоянна и да има значение трѣбва да служи ка- то завършване на оная вѣтрѣшна конституция посредъ- ствомъ вѣнната, официална организация на различнитѣ елементи, които сжществуватъ въ народа. — Разбира се, че при такава едно състояние не трѣбва да се отхвър- литъ и даденитѣ рамки. Ако тѣ сж тѣсни, то тѣ ще притискатъ съдържимото и ще прѣчатъ на развитието му; ако ли пѣкъ сж твърдѣ широки, тогава съдържа- нието не ще бѣде наредено въ устойчива форма. По не е лоша само оная рамка, която е направена произволно и отъ вънъ; може да бѣде лоша и тая, която се развие произволно. По на това зло може да се помогне само като се опираме на оная срѣдства и изходни пунктове, които сж дадени на народа, какъвто той е сега. Всѣко здраво развитие върви отъвѣтъ на навънъ, отъ долу на горѣ.

Азъ оставямъ за другъ път да опиша историческото минало на тая крѣпостъ—Манастиръ, а сега обръщамъ вниманието на читатели, само на природните хубости, които сж до найовѣрностъ прѣлестни: сръщате грамадни, исполински борове съ височина 30 — 40 метра. Величественни пирамиди покрити съ зеленина. Тия старорѣсни борове, тия останки отъ крѣпостъ, всичко наоколо свидѣтелствуватъ за древността на тоя важенъ пунктъ на прохода. Желателно е всѣки да посѣти тая мѣстностъ и да се начуди на хубоститѣ на планинскитѣ мѣста въ България.

Изобилнитѣ минерални води на тая мѣстностъ трѣбва частъ по скоро да се анализиратъ и приведатъ въ извѣстностъ. За тая цѣль бѣ испратенъ отъ София г. Червепиановъ, и публиката очаква съ нетърпѣние единъ сериозенъ анализъ на водитѣ.

Ний мислимъ, че най-доброто нѣщо ще бѣде да се състави едно Българско Дружество, което да прѣдприеме уреждането на банитѣ, както и за улеснение на съобщенията, като нарѣди, щото два омнибуса да циркулиратъ между желѣзнопътната станция Сарабей и Чепино, и тогава всичкитѣ пътници ще се отправятъ отъ тая станция направо за Чепино. Ний твърдо вѣрваме, че таква едно Дружество ще принесе голѣми услуги на публиката, ще направя достъпенъ тоя прѣкрасенъ край на цѣлий свѣтъ, като същевременно ще бѣде полезно и за своитѣ акционери, защото ще направи за себе си една много ползотворна работа.

Пътникъ.

ХРОНИКА.

— На 14 този мѣсець пристигна въ града ни, съ обикновенния трепъ, Военния Министръ г. Полковникъ Паприкскъ и въ сѣщия день, съ парахода „Надѣжда“ замина за Одеса.

— На 19-й того ще се отворятъ безплатнитѣ трапезарии за бѣднитѣ ученици въ гр. Варна. По тоя случай, онѣлномошени сме отъ Комитета на Братството за отваряние такива трапезарии въ града ни, да поканимъ съгражданитѣ да се записватъ за членове и внасятъ помощи на братството, защото слѣдъ нѣколко врѣме числото на ученицитѣ, които ще се хранятъ, въ тия трапезарии щѣли да се увеличатъ отъ 40 на 150. Вѣдността въ града ни е голѣма и, желателно е, щото тия, които иматъ възможностъ да помагатъ, да се нескѣпятъ.

— Съюза на Юнацитѣ въ България е рѣшилъ да направи едно народно тържество за Великъ-день и мѣсто за тържеството е опрѣдѣлилъ града Варна. Прѣдполага се, че ще дойдатъ около 2000 юнаци, които ще прѣдставятъ разни гимнастически игри. Кметството се отзовало благосклонно къмъ това рѣшение и е опрѣдѣлило мѣсто за игритѣ край на хубавата Приморската градина. За тия дни щѣли да дойдѣтъ много гости отъ всичкитѣ градове на княжеството. За увеличенното числото на гоститѣ много ще помогнатъ и намаленитѣ цѣни, по желѣзницитѣ. Научаваме се, че гоститѣ, които ще посѣтитъ тия тържества въ града ни, щѣли да се ползватъ съ 65% намаление по държавнитѣ и Баронъ Хиршовитѣ желѣзници. По тоя случай, увѣрени сме, ще имаме около 15—20000 души гости. Дано, само, и врѣмето помогне.

— Тия дни, говори се изъ града ни, че сж станали нѣкои размѣствания въ Банковия Клонъ. Директора г. Н. Енчевъ е билъ примѣстенъ за Пловдивъ, а Контролѣра г. Юруковъ за Руссе. Замѣстника на г. Енчева още не се знае, а замѣстника на г. Юрукова е досегашния счетоводитѣль въ Пловдивски Банковъ Клонъ г. Крумъ Мутафовъ, който е единъ много интигентенъ и енергиченъ момъкъ.

— Кметството е разгласило, че на 15 Априлий

Положението, че конституцията не може да се избира и да се прилага по произволъ, никакъ не ни прави безсилни прѣдъ държавния животъ. Наистина, ние нищо не можемъ да направимъ противъ готовитѣ резултати на развитието, не можемъ изведнѣжъ да завършимъ таква дѣло, което иска лекото продължително развитие. Но ний можемъ да възбранимъ причинитѣ, отъ които зависи бѣдѣщето развитие. Чрѣзъ опита и по зрѣлото обсъждане, ний можемъ да се научимъ да приготвяме и съобщаваме тия условия по добръ, отъ колкото тѣ сж се приготвявали до тогава. Външнитѣ условия опрѣдѣлятъ организацията на обществото и държавата безъ нѣкакво участие на съзнателни намѣрения и съзнателенъ изборъ само въ най-ранитѣ периоди на социалното и политическо развитие. Наистина и цѣлесобразната организация не всѣкой път се дължи на благоразумие и прѣвидлива смѣтка. Отъ това обаче не слѣдва да утвърждаваме, като общо правило, че държавната форма се опрѣдѣля съ дадени условия, а никакъ не съ несъзнателни намѣрения. Когато се достигне по високо стѣпение на духовното развитие, тогава възниква правото разбиране на даденитѣ условия, и това разбиране може отъ послѣ да ръководи нашитѣ дѣйствия. Ако сж се развили исторически опитъ на социалното и политическо разбиране, то несъмнено ще да укажатъ до извѣстна

т. г. съ перестройка на 17-й сѣщия, ще се отдаде подъ търгъ направата на единъ каналъ, отгорѣ казармитѣ, за да се запази града отъ наводненията. Съ тоя каналъ ще се запази града отъ водитѣ, които идатъ отъ „Коркарджа“ и „Кемеръ-Дере“, а водитѣ отъ „Франга“ се отбиватъ за Максудаа съ канала, който вече е на довършване. Щомъ се построятъ тия канали вече града е запазенъ отъ наводненията.

— Умваялотъ се г. г. Окрѣжнитѣ Управители да испращатъ въ редакцията ни по единъ екземпляръ отъ годишнитѣ си изложения за прѣзъ 1898—1899 г.

— Съ необъ я снима злоба „Препоречъ“ се хвърли върху капитана отъ II рангъ Пишона, началника на флотилията, свидѣтелството на когото, като лице не причастно къмъ нашитѣ партизански борби е напълно безпристрастно и естествено не се хареса на „архидемократа“ П. Каравелова. Колкото се касае до въпроса: търмятъ ли франкузитѣ върху своитѣ мтежници, нека Каравеловъ си припомни само „комуната“, когато хиляди народъ се търкаляха убити изъ Парижкитѣ улици.

— Между другитѣ оппозиционни вѣстници, пери се и органа на Шуменския ексъ—щико избраникъ, Тодоровъ „Защита“. И той распрѣя, че на 5-ий имало ранени 50—60 души и 300 арестувани, между които биле Варненскитѣ адвокати на чело съ извѣстната *чамова дъска*, че г. Радославовъ при заминаването отъ тукъ до Руссе билъ придружаванъ съ 25 души стражари и тѣмъ подобни глупости. Нѣ най възмутителното е, гдѣто „Защита“ мѣси въ партизанскитѣ расправни и офицеритѣ и ги оскърбява като знае, че тѣ не могатъ да опровергаватъ чрѣзъ печата тѣхнитѣ лъжи. „Защита“ казва „... излиза вѣрно, че дѣйствително трима отъ офицеритѣ въ Варна, които получили заповѣдъ да стрѣлятъ върху оголѣнитѣ си братия, се отказали да изпълнятъ заповѣдта на своето началство, като предварително сложили прѣдъ него своитѣ шапки, и отставки. Единия отъ тия офицери билъ капитанъ Юшенлийскый. Хвала на такива челолюбци!“ Знае ли „защита“. Каква лечешка услуга прави на читателитѣ си и на българската войска съ такива исмучвани отъ проститѣ си новини и защита? Не имъ завиждаме на тая начинъ ворени сръщу правителството!

— Получи се въ редакцията ни брошурата „По Инцидента мѣжду Полковника Андрѣевъ и Учителското тѣло въ гр. Варна“. Право да си кажилъ, ние останахме смаяни. слѣдъ като я прочетохме, че нѣкои наши оппозиционери намѣрили какво въ тази афера има нѣщо, което да имъ послужи като оръдие за нападение било Министритѣ или нѣкои тѣхни партизани. Прѣпоръчваме да се прочете отъ безпристрастния читатѣль внимателно, защото не очакваме отъ нашитѣ политически противници една правилна оцѣнка на документитѣ по тая афера.

Нашето мнѣние по тѣзи афера е, че трѣбваше г. Някишевъ да бѣде малко по—внимателенъ. Най-напрѣдъ той не трѣбваше да подвежда въпроса така: „Неуже ли Вие се боите отъ *даскалскитѣ* кундурѣ?“ Независимо отъ това, вижда се, че по тая афера отъ началото сж вземали участие двѣ лица. Щомъ е станало достойнне на учителската корпорация, тя, прѣди да вземе нѣкое рѣшение, трѣбваше или чрѣзъ писмо или чрѣзъ една комисия, да поиска обяснение отъ Полковникъ Андрѣева. Нѣмаме право да издаде рѣшението си само върху обясненията на г. Някишева. Колкото и да имаме основание да вѣрваме послѣдния, толкова основание имаме да вѣрваме и г. Полковникъ Андрѣевъ, безъ да отиваме по нататкъ, че обясненията на г. Полковникъ Андрѣевъ се подкрѣпятъ и отъ единствения,

степенъ влияние на поведението ни. Отъ Психологията знаемъ, че никакво понятие, или прѣдставление не може да мине безъ да не укаже нѣкакво си влияние на нашитѣ чувства и на нашата воля. Независимо отъ това нѣкамитѣ ни-усѣщания и страсти се обесняватъ съ външнитѣ условия, при които живѣемъ и дѣйствуваме. Съ „идеи“ не се управляла свѣтътъ, защото не сж мислитѣ, които опрѣдѣлятъ челоуѣческата дѣятелностъ: тона сж усѣщанията и страститѣ придружавани отъ самитѣ мисли. Мислитѣ и съзнателнитѣ намѣрения се разгледватъ само като продуктъ на цѣлъ редъ причини, първинъ редъ на които се търси въ външнитѣ условия. но веднажъ мисълта се ражда, тя сама може да дѣйствува обратно на ония условия, благодарение на които се роди. Това, което се явява въ едно отношение резултатъ само, става нова причина. Когато мисълта достатъчно се развие, то давани да разбереме, че общественъ животъ на хората е извънредно сложенъ и, че всѣко посѣтателство на кой да е пунктъ отъ това сложнѣо цѣло може да има различни и разклонени резултати. А това ни довежда до осторожността и убѣжденето, че цѣлѣта по късно се достига съ косвено, отъ колкото съ право намисване. Съзнателната мисълъ ще иска способи да помага : а живота, а не да се обръща съ него като съ ученици въ училището. (Смѣдва).

който се случилъ при разговора, свидѣтель г. Полковникъ Ив. Попповъ. Най разумното щѣло да бѣде, щомъ се е написало писмо до г. Полковникъ Андрѣевъ, прѣдсѣдатѣль на Офицерското Събрание и учителското тѣло е получило, въ отговоръ, протокола на Старшинския свѣтъ при Офицерското Събрание, въ който изрично се казва, че свѣта е изслушалъ разясненията на Полковникъ Андрѣевъ, че нищо подобно на упоменатото въ писмото не е казвалъ на учители Някишевъ, нѣщо, което потвърдилъ и Полковникъ Попповъ, трѣбваше учителската корпорация да се счита за удовлетворена и вмѣсто да вземеше подъ своя закрила трѣбване да оставяме г. Някишева да си покаже кавалерството, защото се хвърга върху му обвинението, че е заблудилъ учителското тѣло. Отъ заблѣлжката въ 19 стр. на брошурата се вижда, че г. Полковникъ Андрѣевъ на 15 Февруарий т. г., току слѣдъ получаване първото писмо, което на първо мѣсто поси, отъ името на учителитѣ, подписа на г. Гюлмезовъ, който е прѣдсѣдателствувалъ събранието, е испратилъ двама секунданти и е казано, че е получилъ чрѣзъ секундантитѣ си личното мнѣние на г. Гюлмезовъ, изложено писмено. Ние заключаваме, че г. Полковникъ Андрѣевъ е искалъ и е получилъ писмено удовлетворение отъ лицето, което е прѣдсѣдателствувало събранието, така, както подобава на единъ кавалеръ, обаче, не се съобщава въ брошурата да ли по сѣщия начинъ нѣкой учитѣль кавалерски да е искалъ отъ него нѣкъ за нанесеното му оскърбление удовлетворение. Както и да е, намъ е много неприятно да регистрираме въ вѣстника си такива афери, които злѣ се отразяватъ на обществото.

— Оппозиционитѣ вѣстници не вѣрватъ на официалния актъ, публикуванъ въ миналия брой на вѣстника ни, а мѣчатъ се да увѣрятъ читателитѣ съ дрѣбни повини, написани отъ единъ дезертиръ и публикувани въ дрипела на П. Глушковъ в. „Извѣстникъ“, който пише повини за да ги опровергава на другия день; иначе той не би могълъ да съществува само съ публикуване обявления. Разбира се, че оппозицията търси това, което ѝ иде на смѣтка и сама се поставя въ положението на оня умникъ, който викалъ — „стрижено виѣсто косено.“

Дописка отъ Добричъ.

Хората, като: *Даскалъ Димитръ Попповъ*, разни *Джесидови*, *Списаровски* и нѣкой роднини на Русчупското клепало Губидѣльниковъ, сж зарезали всичко и съ една вълча стрелителностъ сж се пустинали мѣжду простодушното земеделѣческо население, да го маматъ съ прѣмахване закона за десѣтъка. И знаете ли какви лъжи употребяватъ за да подмаматъ селянитѣ? Тѣ имъ казватъ: че Княза дирѣлъ причина да свали правителството; че ако се събератъ на митингъ да протестиратъ противъ десѣтъка, Н. Ц. В. Княза щѣлъ да смѣни това правителство съ народници и стамболнети, които, щомъ завзематъ властта, щѣли да сключатъ заемъ и щѣли да унищожатъ закона за десѣтъка.

Разумѣва се, че многома измѣжду по-проститѣ земеделѣнци вѣрватъ на тѣзи лъжи; нѣ по буднитѣ и интеллигентнитѣ хора, които разбиратъ, поне до нѣгдѣ, какво нѣщо е държава и то конституционна и знаятъ, ще за хора сж тѣзи, които имъ общаватъ златни гори, имъ натѣпкватъ семера. Прѣди нѣколко дена, като се бѣше разнесло възванието на „Земеделѣца“ Пекаревъ, съ което кани земеделѣцитѣ на окръженъ митингъ въ гр. Варна на 5-й того, единъ отъ горѣпомянатитѣ „доброжелатели на народа“ е ималъ случай да изслуша, отъ усатата на нѣколкома селяни слѣдующата молитва: „Бе! че вий кога се сѣтихте за народа! когато го събличахте съ вашия еметчилякъ прѣлъ Стамболовъ и Стоилова, когато одобряхте прахосването на народната пара по расходи за нѣкакви двойни и тройни побѣди, правехте желѣзници и гдѣто трѣбва, и гдѣто не трѣбва, та сасипахте всичко, що имаме въ каси и банкн и можеше да послужи за помощ на народа въ тѣзи гладни години; тогава вий непомислювахте, че има народъ. Поддържанитѣ отъ васъ тогава чиновници злоупотрѣбляваха съ службитѣ и положението си, събличаха ни ризитѣ отъ гърба и нѣмаме кждѣ и кому да се оплачеме. А когато пожа допрѣ до кокала и ний поискахме да се събереме на митингъ, тѣй—както сега вий ни каните да направиме, тогава турихте полицията сръщу насъ да ни разпрѣсне и вашия хубостникъ Гуневъ, подиръ когото вървехте като гавази, запо

вѣда на стражаритѣ да ни стрѣлятъ. Сега съ какви очи вий, които сте причина на всички злини сполетѣли народа, ни кажите да правимъ митингъ?!“

„Истина е че нямъ, на земледѣлцитѣ, ни се пехаресва закона за десѣтка, нѣ не защото ще да даваме на 10 едно отъ това що дагъ Господъ, а защото вий едно врѣме, когато се вземаше пумонето въ Стамболово врѣме, доуспяхте да станатъ такива злоупотрѣблениа, щото името на Папанчева — тогавашний фин. надгѣлщикъ — ще се помни и отъ дѣцата ни“.

„Вашитѣ: Джендовци Димо Райновци и др. изпѣдени кметове за злоупотрѣблениа, които благодарение на васъ можахъ да ставатъ на сила кметове, ще се опитатъ да залѣжатъ селянитѣ, та да ви даждъ възможность да се рѣшите да правите митингъ. Тѣ и сега ходѣтъ по селата за това, нѣ бждете увѣрени че, ако рѣче да се свика населението на митингъ, ний ще дойдемъ всички и, макаръ и да не струваме хасъ отъ единъ законъ, какъвто е този за десѣтка, пакъ вий ще бждете псувани и оплювани отъ населението, което ви познава, що за *вѣщи въ апешки кожни сме*. Макаръ и да ни смѣтате за прости, вий ще ви дадемъ тогава да разберете, че сме съзнателни български граждани, готови да попесеме и този товаръ за запазване Държавата си отъ икономическо поробивание, както и запазиме и на Сливница, а на васъ ще поблагодариме както подобава на хора, които, заслѣпени отъ ли ецъ интересъ, способствуваха на всички лоши режими и доведоха страната до икономическо поробивание“.

— Тия дни двава души татари, работници на една карьера въ лозята, които сж се заловили съ вадеице на камъне отъ пѣмание на друга работа, сж станали жертви на своята неопитность. Както работили да трошатъ камъне, падъ тѣхъ се сричала цѣла грамада прѣстъ и камъни, та ги засицала и смазала. Единия се намѣри умрѣлъ (задушенъ) подъ прѣстътъ, а другия — прѣнесенъ въ болницата, се помина до вечерята.

Отзиви по мятежа въ гр. Варна

„Новъ Вѣкъ“ въ брой 148 казва: 1) че селенитѣ минали прѣзъ „разни полицейски и шайкаджийски митарства“, че всички събрани селени и граждани бие около 20.000 души, и че имали 4 убити и 9 ранени. Тѣзи твърдениа не сж вѣрни. Никакви прѣпятствия не е правено на селенитѣ да влизатъ въ града — тихо и мирно да направятъ митинга си, както и стана. По свидѣтелството на чужденцитѣ, по между които бѣха и консули и тѣхнитѣ чиновници, имаше селени по митинга до 2000 души съ тил, които бѣха се дошли и на пазаръ. Любопитни паметниа имаше много: дѣца учители, учителки, дами и т. н. които излизаха отъ черква и минавайки, сиряха се прѣдъ Окр. Управл. като видѣха тамъ гюрюлгитя, а пакъ за убийтѣ и раненитѣ достатъчно извѣстно е че на мѣстото е убитъ 1 и 9 ранени, отъ които единия тѣжко и сѣтнѣ умрѣлъ въ болницата, и другитѣ леко. Драго ни е обаче, гдѣто „Н. Вѣкъ“ констатира, че тѣлната настѣвала на Окр. Упр. съ викове „долу“, че военнитѣ уговарвали тѣлната да се разотиде, нѣ ти не искала да слуша и почпала да бушува“, че тѣлната отбила съ *този и камъни* полицията, която се опитала да очисти двора на Упр. че Окр. Управителъ приелъ една депутация отъ тѣлната, обяснилъ ѝ положението, и ти не искала да го слуша, че слѣдъ, като Холевичъ се опиталъ да уговори хората да се разотидатъ, „буригъ се разриди въ своята грозота: селянцѣ трѣгнаха съ сонн въ рѣка да влизатъ въ зданието на самото Окр. Упр., на което вратата бѣха затворени и заключени. Дадохъ се единъ два залпа отъ войницитѣ на въздуха, нѣ тѣлната, безъ да мигне, викайки „ура!“ продължава настѣпленieto си и когато тя вече достигна до самитѣ врати на О. Управл. бѣше удостоена съ още 2 залпа“. Сега питаме „Н. Вѣкъ“ — това, което правеше тѣлната: митингъ ли бѣше или мятежъ, даже споредъ неговото описание? Ищщо повече, за митингъ или сж дошли тия пасѣскани селяни, които искатъ да чуятъ прозорцитѣ и да палятъ кѣщитѣ на мирнитѣ граждани? Отъ дълбокото съзнание къмъ лошото си положение ли тия селяни бѣха въ рѣцѣтъ на извѣстни партизани, които на групи ги расхождаха изъ града да нарушаватъ спокойствието и да псуватъ

гражданитѣ? Ами ако не бѣха думитѣ къмъ селянитѣ на г. Холевичъ „ще нападите кѣщата, съ това ще компрометирате дѣлото ни и ще направите голѣма честъ на тия личности, които не заслужаватъ нищо друго, освѣнъ нашето прѣзрѣние,“ — думи които обуздаха яростта на тѣлната, какво щѣше да стане тогава? Това митингъ ли е или мятежъ съ цѣлъ да се сиѣне властѣта и обяви неслъстоителна? Ахъ нещастници! . . .

„Прѣпорекъ“ брой 86 казва сжщо, че, около Варна е билъ туренъ кордонъ стражари и шайкаджии, че е билъ арестуванъ на 4 сръбцу 5 въ с. Петре единъ отъ главнитѣ инциатори на митинга, редактора на „Земледѣл. Борба“ г. Пекарева, защото билъ агитиралъ изъ селата за митинга, че прѣзъ нощта (на 4 сръбцу 5) полицията извличала селяни изъ ханищата, и ги е гонила вънъ отъ града. Пий казахме вече, че никакъвъ кордонъ около града не е имало. Пекаревъ е билъ арестуванъ, както се оказало подиря, не защото агитиралъ за митинга, а защото подбуждалъ населението къмъ мятежъ и убийства, като ги училъ да дойдатъ въ Варна за осжществление на това съ сонн. И найсетнѣ ще кажемъ, че никой отъ селянитѣ прѣдъ митинга не е билъ извличанъ отъ ханищата и гоненъ изъ града.

„Прѣпорекъ“ печата една телеграма, подписана отъ г. г. Къневъ и Филовъ, въ която сръбцаме слѣдующитѣ лѣжи, че властѣта не обяснила на народа гдѣ е Пекаревъ, нито пакъ направи нѣщо за уталожване на духоветѣ“, когато въ дѣйствителность Окр. Управителъ е далъ нужнитѣ обяснения на депутацията и бригадниа командиръ полковникъ Андрѣевъ, Полковния командиръ Подполковникъ Болджиевъ и др. офицери не само обясняваха, — убѣждаваха, нѣ и умоляваха тѣлната въ течение на 4 часа, да се разотиде, за да ни стане нещастие, нѣ тѣхнитѣ молби бѣха посръбцати съ най-груби оскорбления по адресъ на властѣта и армията. — По пататѣкъ г. г. Къневъ и Филовъ казватъ, че нито единъ войникъ не е билъ раненъ когато сами признаватъ, че войницитѣ дадохъ залпъ и множеството остана неподвижно, викаещъ „браво!“ Последва вторъ залпъ, върху стоящитѣ на стѣлата тоя залпъ даде мъртвитѣ. Множеството напусна двора, войската зае пѣтнитѣ врати. Отъ вънъ почнаха да хвърлятъ камъни и колове сръбцу войницитѣ.“ Г. г. Къневъ и Филовъ, ако обичатъ истината да отидатъ въ казармитѣ и болницата и тамъ ще се убѣдятъ, че дѣйствително е имало много ранени стражари и войници, отъ които трима сж испратени въ болницата. Съ камъни и колове се удариха войници и въ двора на Окр. Упр., а не само отъ вънъ. Въ заключение г. г. Къневъ и Филовъ, искатъ да убѣдятъ читателитѣ, че полицията е раздразнила селянитѣ. Пий пакъ твърдимъ пасме убѣдени, че и слѣдственитѣ власти ще ни докажатъ, че агитаторитѣ отъ разни партии сж раздразнили и подбудили къмъ мятежа селенитѣ.

„Поша“ бр. 23, като повтаря нѣкон отъ горнитѣ лѣжи на другитѣ опозиционни вѣстници, казва: „прѣдъ народа се яви комендантъ полковникъ Андрѣевъ, който цѣлъ часъ ги е убѣждавалъ да се разотидатъ и ги увѣрявалъ, че съ арестования ще се постѣпи съгласно закона. Тѣлната не искала да слуша и направя штурмъ върху управлението. По заповѣдъ на Управителя войската стрѣли съ единъ залпъ въ въздуха и други въ краката на множеството; слѣдъ третото прѣдупреждение комендантъ далъ заповѣдъ да се стрѣли на мѣсто; и тайно билъ пришеналъ само на трима души да стрѣлятъ въ тѣлната, а другитѣ — въ проматъ“. По пататѣкъ „Поша“ расправа слѣдующитѣ лѣжи: „че града е билъ въ негласно военно положение, и че военния Министръ пратилъ на команданта такава телеграма: „при повтаряние на смуга безъ въѣкакви прѣговори съ менъ, или съ когото и да било другигъ, стрѣлий на тѣлнитѣ, като на мятежници. Това е заповѣдта на Господаря“.

„Миръ“ бр. 798 между другитѣ глупости, въ безкрайната си злоба, казва, че г. Радославовъ въ Варна издавалъ заповѣди до всичкитѣ военни, граждански и духовни власти, че станалъ главнокомандующия“ и че сега въ Варна се намиратъ 5 полка войска! А бе манго, посмали малко! Въ Варна жолкото е имало по рано войско, толкова си и остана. Дойде само отъ Добричъ 1 ескадронъ кавалерия отъ 100 души.

и „Народна дума“ въ бр. 24 повтаря сжщитѣ измислици и лѣжи, както и др. опозиционенни вѣстници, само въ едно е надвила другитѣ си, съ-

братия съобщава че биле арестувани 300 души граждани, селяне, селски учители и свещеници между които и Гр. Мирский, нѣ и „Нар. Дума“ признава, че тѣлната не правила само митингъ, че „засла стѣлбитѣ на Окр. Упр.“ и че никакви убѣждения на властитѣ не можели да я убѣждатъ да се разотиде.

И „Надѣжда“ не остава по долъ отъ своитѣ си събрагя по лѣжката. Ти въ бр. 2 расправа, че на сръбца селянитѣ, когато идвали въ Варна на митингъ биле сж испратени „двѣ ротн войски и всичката варненска жандармерия, за да не ги пустне въ града, обаче прѣдъ огромното множество народъ, тая публична сила не е могла да стори нищо и народа гордо, тихо и спокойно влѣзълъ въ градѣтъ? По пататѣкъ Дръ Стойковъ излива по такъвъ начинъ своето краснорѣчие, гаче стоа на сждебно-прокурорската трибуна и обвинява покойний Миларовъ!“

ТЕЛЕГРАММИ

(На Балканска агенция).

Цариградъ, 15 Мартъ. Синоветѣ на живущия въ Женева зетъ на Султана Даматъ Махмудъ паша, принцетѣ Себахеддинъ и Люфлуа испратиха, прѣди заминаването си отъ Парижъ, до Султана едно писмо, въ което излагатъ лошото положение на Турската администрация, която щѣла да съсипи Турция.

Цариградъ, с. д. Посланицитѣ ще прѣдаждъ днесъ на Високата Порта една колективна нота, съ която протестирайтъ по най енергиченъ начинъ противъ увеличението на митнитѣ права и противъ прилаганieto на конвенциянитѣ такси безъ прѣдварително съглашение съ силитѣ.

Цариградъ, с. д. Санитарното управление Сулеймали въ Багдадский Окрѣгъ съобщаватъ, че бубоническа чума избухнала въ мѣстността Джеванру въ Персиа; близо до Гуламдерския Окрѣгъ нѣколко села биле заразени и имало вече нѣколко смъртни случая.

Българдъ, с. д. Спорѣдъ н. „Мале Новини“ управителния свѣтъ на финансовото заведение „Београдска Задруга“ открилъ фалшификации, извършени върху акциитѣ отъ бившия радикаленъ Министръ Таушановичъ. Г. Таушановичъ открадналъ отъ занасния фондъ акции за около 40000 лева и поставилъ върху тѣхъ факсимлето на подписа на единъ отъ администраторитѣ. Анкетата продължава.

Лондонъ, с. д. Една телеграма отъ Мазеру съ дата 14 Мартъ, казва: слѣдъ оттеглението на Английскитѣ войски подъ командата на полковникъ Инлхера, голѣми Бурски сили влѣзоха отново въ Ледибрандъ и заеха силни позиции около Платбуртъ и Модеръ Поантъ. Вѣрва се, че пѣтя за оттегляване на неприятеля къмъ Кронстадъ е прѣсѣченъ. Едно сражение е прѣдстоище.

Лондонъ, с. д. Една телеграма отъ Кронстадтъ казва, че генералъ Оливие е присѣдинилъ войскитѣ си съ тия на Генералъ Греблеръ. Английскитѣ войски се оттеглятъ отъ Ливариверъ къмъ Табамелу.

Лондонъ, с. д. на Агенцията „Reuter“ съобщаватъ отъ Луренсо Марквезъ съ днешна дата, че генералъ Жуберъ се поминалъ. Отъ Претория съ днешна дата съобщаватъ, че генералъ Жуберъ се поминалъ отъ болестъ въ стомаха. Въ града владѣе голѣмъ трауръ.

Цариградъ, 16 Мартъ. Арменския патриархъ настоява на оставката си. Избиранieto на Католикоса въ Сисъ, е отложено за 5 Априлъ.

Лондонъ, с. д. Въ камарата на общинитѣ първи Лордъ на съкровището г. Балфоръ събщи че Дюкъ Норфолкъ податъ оставка която била приета.

Берлинъ, с. д. Бюджетарната комиссия на райстага отложила разискванието на закона за флотата за 12 Априлий.

Лондонъ, с. д. На агенцията „Reuter“ съобщаватъ отъ Кимберлей съ дата 15 Мартъ. Вчера има прѣзъ цѣлия день ожесточена битка близо до Варрентонъ гдѣто имаше голѣми Бурени сили. Единъ войникъ е раненъ и много конѣ и добитѣци бидоха убити.

Лондонъ, с. д. Една депеша отъ Лордъ Робертсъ испратена отъ Бивомфонтеинъ казва че генералъ Клементсъ като заемъ Форомитѣ намѣрилъ единъ топъ новъ, единъ топъ максимовени и много припаси. Буритѣ прѣдаватъ малко по малко оржжнето си.

Лоренсо Марквезъ, с. д. На в. Diggers News съобщаватъ отъ Претория че една цѣла колона отъ 6000 Бури изъ републиката Оранжеъ е пристигнала на 12 Мартъ въ Смаделъ.

Кампалаумъ, с. д. При приеманieto на една депутация Министръ прѣдсѣдателъ г. Неранвръ заяви че той е направилъ енергически прѣдставления прѣдъ Английското Правительство за да не се испращатъ плененитѣ Бури въ Островъ св. Елена нѣ било безъ успѣхъ.

Варна, Печатница Н. Петровъ